

Local Més Notícies Esports Economia Opinió Cultura Oci Vi

Cinema TV Restaurants i Allotjaments Gastronomia Plans Agenda **Accents**

[Diari de Girona](#) » **Accents**

0

Conèixer altres ànimes

Eudald Camps | 23.02.2018 | 01:42

javier garcés

Espai Tònic, La Bisbal d'Empordà. Carrer de ponent, 25 H Del 17 de febrer al 28 d'abril. De dilluns a divendres d'11.30 a 13.30h i de 17 a 20h. Dissabtes de 17 a 20h.

La metàfora no és massa poètica, però il·lustra a la perfecció la naturalesa funcional dels nostres caps: hermètics i més o menys rodons, són les boies encarregades de mantenir els cossos amarrats a la línia de flotació. De manera anàloga,

la seva lleugeresa aèria contrasta amb la gravidesa obstinada de la carn que fan surar. Impossible no pensar en aquella rara habilitat per a la «flotació mística» enyorada per Kierkegaard: «En el món sóc capaç de nedar, però resulto massa pesat per a la flotació mística», va escriure a Temor i tremolor. Què és un cap? Què és un rostre? Michel Tournier (a qui cal llegir) s'apuntava a la intuïció del filòsof danès: «Sempre he sospitat que el cap no era res més que una pilota inflada per l'esperit (spiritus, aire) que aixeca el cos i el manté en posició vertical alliberant-lo, al mateix temps, de la major part del seu pes.

Conèixer altres ànimes

Gràcies al cap, el cos és espiritualitzat, descarnat, suprimit». La decapitació, per descomptat, vindria a demostrar l'opinió de Tournier: «Afirmo solemnement que un cos sense cap pesa tres o quatre vegades més del que pesava en vida».

Un cap esdevé transcendent quan té rostre. Qui gosa fer un «retrat» ho descobreix més aviat que tard: qualsevol retrat acaba essent «un rostre que perfora la forma». La metàfora és de Lévinas: «L'expressió que el rostre introdueix al món no desafia la feblesa dels meus poders, sinó el meu poder de poder. El rostre, encara cosa entre coses, perfora la forma que, tanmateix, el delimita. El què vol dir concretament: el rostre em parla i per això em convida a una relació sense paral·lel amb un poder que s'exerceix, ja sigui de plaer o de coneixement». Segurament aquesta va ser la nostra gran pèrdua: el cos, que havia estat la domus de l'ego —es lamenta Quignard— es va convertir «en la més embuixada i hostil raresa. El cos (i per extensió el rostre), que era un pont entre la natura i la història, entre el desig sexual i la curiositat científica, es va convertir en un abisme».

Decapitar, retratar, ungir l'ésser més proper, són modalitats de coneixement dirigides a l'altre. És allò clàssic de l'Alcibiades platònic: si una ànima es vol conèixer, abans haurà de conèixer una altra ànima. Garcés és un paradigma a l'hora d'interpel·lar: els seus «retrats» vindrien a ser, en darrera instància, la materialització concreta d'una relació que es dilata en el temps. Transferir espiritualitat a la matèria només és possible amb la complicitat del temps.

[Compartir a Facebook](#)

[Compartir a Twitter](#)

Més informació

[Cartes](#)

[La distància](#)

[Aina Clotet denuncia que Dolera no la va contractar per estar embarassada](#)

Temes relacionats:

[Domus](#)

[Parla](#)

[Soren Kierkegaard](#)

Per comentar has d'[iniciar sessió](#) o [registrar-se](#).

Els comentaris estan subjectes a moderació prèvia i han de complir les [Normes de Participació](#)

D
D
n